

VI.

OVERMOED.

Veel liedren deed mijn Overmoed weerschallen
En waande ze elk een Jericho-bazuin,
Die dondrend éens zou storten doen in puin
De onoverwinbaar-tergend-sterke wallen,
Die hoog omstaan mijn droomen-rozentuin. —
Nu weet ik wel dat 'k nooit een steen zie vallen,
Al klonken ze óp bij honderdduizendtallen,
Mijn arme liedjes, tegen 't rots-arduin.

Laat áf ten lest dan van uw machtloos pogen,
Mijn Overmoed, die, bleek, tot Deemoed slonk,
Die, zonder twijfel aan uw álvermogen,
Eens zong' uw lied, wíjl 't heilbelovend klonk. —
Nooit zal ik zien met deez mijn sterflijke oogen
Den rozentuin, dien God me in droomen schonk.